

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558517328/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

hans lidt vel lange og kedsommelige Sorg over hans afdøde Hustru, dog endnu kunde være ret vakker og elskværdig, naar han vilde.

«Der er en vigtig Omstændighed til, – her vendte hun sig i halv spøgende Tone til Greven – hvorfor jeg nødvendig maa forlade Sæbygaard, naar ikke Huset er fuldt af de kjækkeste og drabeligste Riddere. Det er jo noksom bekjendt, at det spøger her ganske forskrækkeligt, og vi har jo havt alvorlige Beviser paa, at man ikke kan gaa sikkert ned her ad Trapperne i Mørke.»

Alle Ansigter bleve pludselig alvorlige. Greven saae forbauset paa sin smukke Vertinde og vidste ikke, om han skulde tage hendes Ytring for Alvor eller Spøg; men Hentydningen paa hendes Ægteherres ulykkelige Død forbød ham at ansee det for Spøg.

«Vær kun derfor ganske rolig, ædle Frue! – sagde han i samme, halv alvorlige, halv skjemtende Tone – det er vel længe siden her var en Biskop i Huset; hans Sag er det egentlig at befrie Eder fra alle uvelkomne Gjester fra en anden Verden; med mit gode Sværd fortroster jeg mig ellers selv til at skaffe Eder Huusfred, hvis det behøves; behag kun at anvise mig mit Natteleie i det Værelse, hvor det skal være værst! vil Bisp Peder gjøre mig Selskab er det mig kjært; hvis ikke, tænker jeg vel ene at kunne bestaae i det Eventyr.»

«Velan, ædle Ridder! det gjælder et Forsøg», svarede Fru Helene, og gav strax Befaling til at indrette den grønne Stue til Greven. «Hr. Biskoppen kan faae Værelset næst ved – tilføiede hun – og vil de gode Herrer være sammen, kan Mellem døren staae aaben. – Anscer I Huset imorgen for roligt og sikkert, vil jeg opgive min Beslutning og blive her.»

«I Guds Navn! – sagde Bisp Peder – giv mig hvilket Værelse, I vil, høibaarne Frue! gode Aander frygter jeg ikke for, og de onde har ingen Magt over en Christen.»

«Har I eders Nattero kjær, ædle Herrer! – sagde Absalon Bælg – saa lad det Forsøg fare! i den grønne Stue og hele den østlige Fløi af Slottet sover intet fornuftigt Menneske meer; jeg troer rigtignok det Meste, hvad man siger derom, er Snak og Indbildning; men min forovne Fader kostede det dog Livet, da han vilde gjøre Ende paa den Snak og gaae alene derop i Mørke. Siden den Tid har vi klogelig holdt os derfra.»

«Min trinde Hr. Stifsøn trives bedst hvor der ingen Fare er, – skjemtode Fru Helene og loe. – I det mindste – føiede hun fornill-

dende til, da hun mærkede det fornærmede ham – sparer han helst sit Mod og sine Kræfter til Fjender, som han kan tage og føle paa.»

Deri gjorde han ret, meente Johan Marskalk: thi med Liv og Kræfter skulde man ligesaa lidt ødsle eller friste Gud ved unyttig Dumdristighed, som man skulde sætte sin Formue overstyr paa Fjas og Tant.

Saa vel denne rære faderlige, end sønlige Formaning, som det, der uden al væsentlig Forbindelse havde foranlediget den, slog Fru Helene bort med Spøg, og hvad Talen nys var om, saae blot ud som et uskyldigt Drillerie, hvorved den muntre Vertinde vilde sætte den tappe Grev Alberts Mod og Dristighed paa Prøve.

Ridderens Reise til Ribe var imidlertid bestemt. Om Fru Helene og hendes Døtre skulde med syntes fornemmelig at berøe paa hvad Lune den skønne Frue næste Dag var i. Hun satte imidlertid ubemærket hele Tjenerskabet i Bevægelse med at berede Alt til Afreisen, medens hun selv, gæstfri og underholdende, sørgede for sine Gjesters Moroc. Tavlebordene og Bretspillene kom frem, og om Aftenen drak Ridderne, lystige og højrøstede, den tappe Kong Valdemars Skaal og paa Lykke til hans kjække Foretagender. Grev Albert og Bisp Peder alvorlig til hinanden og besluttede at være paa deres Post; thi det Smil, hvormed den skalkagtige Vertinde havde ønsket dem en rolig Nat, havde bragt dem paa den Mistanke, at hun selv maaskee kunde have nogen Deel i det formeentlige Spøgerie, hvormed hun syntes at ville skræmme dem.

»Er dette den grønne Stue?» spurgte Grev Albert Drengen, som lyste ham, da han, efter at have besteg et høi Trappe og gennemvandret tre lange mørke Gange, endelig stod i et stort hvælvet Værelse med mørkegrønne Paneler og en stor Eegseng med grønne Silkegardiner.

»Ja, Herrens svarede den fremmede Dreng, som bleg, og med skjælvende Haand tændte Vokslysene i en træarmet Sølvstage, der stod paa det forgyldte Natbord.

»Hvad fattes dig, Dreng! har du Kolden? du ryster jo som et Espe-